



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

**Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.**

**Leroy, François**

**Pragae, 1666**

§.2. Ad idem exercitium usurpandum propria quædam incitamenta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

diligeret, & dolorum ejus magnitudinem perspectam haberet, iisque illam intelligeret, suam unius causam atque amorem, opprimi & quasi exanimari: potuit non immerito, istud sibi debiti solacii, quod dolenti præstat pie condolentis affectus, in dulcissimam parentem suam quodammodo transferre, atque ut ei potius à nobis exhibeatur, expetere; atque ita testari, id sibi gratius acceptiusque esse.

## §. 2.

*Ad idem exercitium usurpandum propria quadam incitamenta.*

**H**Oc igitur primum ac princeps esto in rem præsentem incitamentum: id exercitii Filio Virginis Domino nostro summo perè placere, & si quem pietatis affectum in Matris dolentis solacium impenderimus, id omne tanquam sibi impensum, gratanter acceptum habere.

*Secundum:* Ipsam etiam Virginem DEI Matrem id ipsam à nobis studiosè expetere. Cujus utique illæ sunt voces ad S. Birgittam: *Respicio, si forte sint aliqui, qui compatiuntur mihi, & recogitent dolorem meum: & valde paucos invenio, qui cogitant tribulationem & dolorem meum. Ideo, filia mea, licet à multis oblita & neglecta sim, tu tamen non obliviscaris me: vide dolorem meum, & imitare quantum potes. Considera dolorem meum & lacrymas, &c.* L. 2. c. 24.

*Tertium:* quòd id ipsum à nobis postulet magnitudo doloris ejus: quæ nempe & à filii sui nativitate (ut ipsa dicebat eidem S. Birgittæ) usque ad mortem ejus, tribulatione plena fuit; & filio suo moriente, in abyssum quandam amaritudinis immerfa est; uti ponderabitur paragrapho sequenti.

*Quartum:* quòd eo piæ mentis officio, gratus agnosceretur in amantissimam Matrem animus, increfceret amor, teneresceret cordis devotio, roborabitur fiducia, & multi-

*L. 6. c. 97.* plex ab ea præsidium in casibus duris, aut dubijs rebus accedet. Quemadmodum eadem S. Birgitta alio in loco referre sibi dixisse Christum: virum quendam magnum, sed multis implicatum criminibus, propterea quod Matris Dei doloribus piè compati consuesset, sub vitæ exitum, magni Deo cordis contritione donatum esse, atque ita salutis compendium invenisse.

Accedit denique, multis Sanctorum id exercitij sæpe quàm familiare fuisse. Atque, ut de altero sexu jam nihil dicam: in primis S. Gregorius, cujus esse fertur Planctus Virginis, cujus initium est, *Stabat Mater dolorosa* (uti antea monui) quantopere ea res sibi cordi esset, satis ostendit, dum tanto affectu contendit ab ipsa Dei Matre, & quasi pro summo dono flagitat, ut particeps factus doloris ejus, possit cum ea lugere, cum ea juxta crucem stare, eandemque in planctu sociare. Qualiter itidem B. Franciscum Borgiam, crebrò instantèrque ab Dei Matre petere solitum accepimus, ut illius gladij doloris, quo ejus anima sanctissima filio patiente transfixa & convulnerata est, sensum aliquem sibi impartiri dignaretur. At S. Ignatius Fundator ac Patriarcha noster, à prima suæ conversionis die, usque ad senium in pectore semper gestabat ad cor imaginem quandam Matris dolentis, ad crucis pedem confidentis, & doloris gladio transverberatæ; per illam se à Deo ubique miris modis abjutum testatus. Quæ quidem imago, in Collegio nostro Cesaraugustano, sub titulo S. MARIE à corde, religiosè altervatur & colitur; ejusque eçtypon non ita pridem, adscripto hoc ipso elogio, Romæ vulgatum. S. Bonaventura, uti suæ in filij dolores pietati testandæ atque fovendæ, Officium de Passione Domini; ita pro suo in Matris dolores religioso studio, Officium conscripsit de Compassione B. MARIE, quod videre licet parte 2. Opusculorum ejus. Idem in Stimulo divini amoris, tum alibi frequenter, tum præcipue parte

parte 1. cap: 3. tam suaviter ac tenerè agit de iisdem Virginis doloribus, eòq; in argumento tantà varietate piorum sensuum versatur; satis ut appareat, quàm eos crebrò seu mente revolveret, seu intimà animi compassione prosequeretur. Eandem dolorum Filij Matrisq; memoriam, quàm severà in semetipsum religione tueretur B. Henricus Suso, parte 2. c. 3. commemoravimus. Relegiq; possunt quæ ibidem cap. 13. diximus, de erecta jam olim locis varijs, in Marianorum dolorum memoriam ac cultum, pià fraternitate.

## §. 3.

*Quanta fuerit dolorum Deiparæ filio compatiens magnitudo.*

UT eorum dolorum acerbitas, quibus in filij passione Dei Mater concruciata atque oppressa, & tantùm non exanimata est, possit aliquousq; aestimari, duplex quasi mensura assumenda, & præ oculis habenda est; amor Matris, & dolores filij. Quorum ille quàm ingens, & supra quemcunq; omnium matrum amorem esset, ex eo licet colligere; quòd unigenitum in eruce pendentem, non tantùm ut filiù uteri sui aspiceret, & dilectum viscerum ac votorum suorù, sed tanquam Dominù ac DEUM suum divinà charitate complecteretur. Cùm & aliunde dolorum ejus immensitatem, & vi luminis divinitùs infusi elatissimè perspectam haberet, & eos vi nimix charitatis, consensu quodam in se transferret, ac filij mortem quodammodo suam faceret.

Ut proinde ipsa Beatissima Virgo, tribus verbis rem omnem complexa esse videatur, eùm de se dixit S. Birgittæ: *Dolor ejus erat dolor meus, quia cor ejus erat cor meum.* Qui. L. 1. c. 35. bus congruenter etiam S. Bonaventura: *Ibi filius (inquit) p. 1. Stim. c. crucifigebatur cum matre, & propter mutuam & intensam dilectionem, ex compassione mutua erat nimia afflictio utriusque; & maximè eùm pro invicem paterentur. Unde passio filij, erat*

D d d 2.

passio